

ПЕНЧО СЛАВЕЙКОВ

НЕЗНАЙНИК

chitanka.info

Вихъра вие и стене и плаче,
млѣкне, смири се и пак избухти,
тропа на прозорци и по врати,
като че просяще подслон сираче.

Вихър — невихър е. Мина година,
мина и друга и третя, безчет
минаха... То е незнайника клет,
в бащин край който живя на чужбина.

Чуден бе негова образ и чудни
думите, дето говореше той.
Своите в него не видяха свой,
не проумяха го разуми скудни.

Думите тихи и дивни и страшни —
свиваше трепет сърцето от тях,
ала ни волята спираше страх,
рабските чувства и сметки домашни.

Кой беше той? За какво ни говори?
Бедний незнайник с тъга на уста, —
никой му своите къщни врата,
никой душата си не му отвори.

Чужд между свои, той бледен се скита
с тихи и дивни и тъмни слова...
Чу се „умрял“! Ден и други мълва...
Де? От какво? Ни един не попита.

Свои позна, не познаха го свои.
„Волному воля — спасеному рай! —
казаха... — Кой беше? Кой ти го знай —
доста живота ни той безпокои!

*Всякой с честта си живеј и умира!“
Всякой от съвест така го свали...
Но... той живота на две раздели,
както дървото разделя секира.*

*Жив го ний виждахме. Де му е гроба?
Как и от що го сполетя смъртта?...
Вихъра вие — прозорци, врата:
ще ги изкърти! Чуй, слушай как тропа.*

*Вихър — невихър! Незнайника бледен
тропа на нашата съвест, зове...
Чужд за бащите, у нас синове
търси приют той — приюта последен.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.